

melfer for den øvrige Deel af Landet, som ligesom udenfor Kjøbenhavns Omegn, og navnlig udenfor den Deel af samme, som er, og i den nærmeste Fremtid kan forudsæes at ville blive, tæt bebygget. Dersom man vilde gaae den Vej, som synes at være antydet, nemlig at udarbejde en heel ny Lov, vilde Følgen deraf ikke alene blive den, at der vilde komme til at gjælde ganske forskellige Love for Terrainer, der ere hinanden aldeles lige, men Følgen vilde ogsaa let blive den, at der vilde hengaae længere Tid, end det er ønskeligt, førend en saadan Lov kunde komme ud. Man har jo seet, hvor lang Tid der er hengaaet, førend denne Lov er bleven færdig, nemlig 4 Aar, og naar man lægger Mærke til, hvor megen Skade der er affødt af, at denne Lov ikke er udkommet tidligere, og hvor ønskeligt det vilde være, om den var udkommet saa betids, at den kunde have lagt Hindring i Veien for den forkeerte, aldeles hensynsløse Bygningsmaade, som har fundet Sted paa en Deel af Kjøbenhavns Grund, navnlig paa Blaagaards Parcelcellerne, saa vil Ministeriet vistnok erkjende, at det vilde være lidet ønskeligt, om den Deel af Amtets Grund, som er under aldeles lige Forhold, skulde blive bebygget paa en ligesaa hensynsløs Maade, inden en ny Bygningslov for denne Deel af Amtet udkommer. Jeg kan i den Anledning ikke Andet end henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa en Uttring, som rigtignok er noget paafaldende, af Amtmanden i hans Erklæring om Bygningsloven. Han anfører deri som et Argument for, at man ikke nu skal søge at faae Bygningsloven for denne Deel af Frederiksberg Sogn i Stand samtidig med Bygningsloven for Kjøbenhavn, at der i de sidste Aar allerede er opført, og fremdeles stadig opføres et saa stort Antal Bygninger paa den omhandlede Strækning af Frederiksberg Sogns Grund, at den regulære Ordning af Bygningerne for denne Strækning ikke mere lader sig iværksætte, og han mener derfor, at det slet ikke kan nytte at gjøre Mere derfor. Men slet saa galt er det dog ikke; der er vel bygget en Deel Bygninger paa den her omhandlede Grund, ligesom ogsaa paa en Deel af Byens Grund, men der er dog endnu Tid til at raade Bod paa, at der ikke skeer

meer Skade, end der allerede er skeet. Jeg troer derfor, at det er paatrængende, at der ogsaa for denne Deel af Byens Omegn udkommer en Lov snarest muligt, eller rettere sagt, at denne Lov udvides, i alt Fald med de fornødne Tilføjninger, til denne Deel snarest muligt, og det er dette, jeg vil opfordre den ærede Justitsminister til at drage Omforg for.

Grundtvig: I Henseende til hvad den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, sagde om mig, at han forudsatte, at jeg, langt fra at have læst Loven, var bleven forfrækket blot over Antallet af dens Paragrapher, da skal jeg ikke svare Andet dertil, end at denne Forsætning i mine Tanker er ligesaa uberettiget, som den i Sandhed er urigtig. I Henseende til, hvad en anden æret Rigsdagsmand fra Kjøbenhavn anmærkede, at det, som jeg havde klaget over, den store Udfigt, der var næsten i enhver Paragraph til en Dispensation for hvem det maatte behage Bedkommende at tildele den; var aldeles nødvendigt, da ellers Loven vilde være blevet dobbelt saa vidtløftig, da maa jeg erindre, at det er aldeles ikke Antallet af Paragrapherne i sig selv, der enten er min Hovedindvending imod Loven, eller overhovedet skulde bringe mig til at gjøre nogen Indvending imod den, dersom Paragraphernes Indhold var, som jeg troer det burde være; men netop det, at han siger, at denne Udfigt til Dispensation er aldeles nødvendig, er det, som gjør mig ondt, thi det er netop, hvad jeg kalder en ond Samvittighed, som gaaer igjennem en saadan Lov, der gjør det nødvendigt, at der maa aabnes Udfigt til Fritagelse fra at rette sig efter den. I Henseende til disse Dispensationer skal jeg nævne et Tilfælde, som i en anden Sammenhæng er berørt af 2 ærede Talere, nemlig den Bestemmelse, der er for, at der til ethvert Huus, og, om jeg husker ret, til enhver Beboelsesleilighed, skal være 2 Trapper, hvorved der er gjort en Undtagelse, men kun en halv Undtagelse, idet der nemlig siges, at, hvor Husene ere meget smaa, eller iøvrigt Omstændighederne maatte kræve det, kan der gives Dispensation. Hermed er det da ogsaa givet i Vennevold, hvad der jo burde være gjort til fælles Bedste ved